

saaledes at det er det totalt forandrede Landsting, der fremdeles vælger Halvdelen af Rigsretsdommerne. Imidlertid, jeg erkender, at det er nyttigt at faa en Lov som den, der her foreligger, en bestemt Formulering af de Regler, hvorefter Domstolen har at dømme, og det kan for saa vidt være saa meget nyttigere, jo mindre Tillid man paa Forhaand maa have til denne Domstol.

Hvad Enkelthederne angaar, skal jeg naturligvis ikke komme ind paa en Gennemgang af de forskellige Paragraffer; det hører naturligst hjemme enten i det Udvalg, der muligt bliver nedsat, eller ved anden Behandling ved eventuelle Ændringer. Der er dog et Par Paragraffer, jeg ganske kort vil omtale. Der er først et Punkt, hvor man ikke fuldt ud har fulgt det Forslag, som den gamle Alberti og de andre Venstremænd, der indbragte Ministeransvarlighedsloven i 1875, fulgte. Det er §§ 7 og 8, som ogsaa det ærede Medlem for Løvel dvælede ved. § 8 i Forslaget her var jo efter det ærede Medlem for Løvels Mening fuldt betryggende. Ja, det kan der jo rejses Spørgsmaal om. Vedkommende Minister har paadraget sig Ansvar, hvis han har vidst eller dog har maattet anse det for overvejende sandsynligt, at den Lov, han udstedte, ikke kunde ventes stadfæstet af Rigsdagen. Det er altsaa det subjektive Moment, der her gøres gældende, og nu kunde jeg tænke mig Tilfælde, hvor Rigsretten med den Sammensætning, vi have kendt i mange Aar, maaske vilde gaa ud fra, at vedkommende Minister ikke havde vidst det, idet han haardnakket havde nægtet det. Det kommer jo nemlig ikke altid an paa, om Forbryderen har begaaet Forbrydelsen eller ej, men det kommer ofte an paa, hvad han siger under Forhøret. Kan han haardnakket og konsekvent benægte, har han endvidere en dygtig Advokat, og er vedkommende Domstol paa Forhaand noget sympatetisk overfor ham, skal man ikke altid være sikker paa, at han bliver dømt. Vi have jo for ikke saa lang Tid siden set Højesteret fælde en Dom, hvor den offentlige Mening og sikkert ogsaa Ministeriet paa Forhaand vare sikre paa, at vedkommende Embedsmand vilde blive dømt, men hvor han alligevel blev frikendt med en noget uklar Motivering, der dog i det væsentlige gik ud paa, at han ikke havde været sig bevidst at have begaaet nogen Forbrydelse, skønt alle naturligt tænkende Mennesker maatte være paa det rene med, at han var sig dette bevidst. Saadanne Domme har

man, og jeg tror derfor ikke, at det er komplet sikkert i Fremtiden, at denne Paragraf med Nødvendighed skulde medføre et Ministeriums Domfældelse, selv om saa godt som alle Mennesker her i Landet vilde gaa ud fra, at vedkommende Minister maatte vide, at han ikke ved den provisoriske Lovs Udstedelse kunde vente at faa den stadfæstet af Rigsdagen.

Paa dette Punkt er den Ministeransvarlighedslov, som Venstre med den gamle Alberti som Ordfører indbragte i 1875, noget bestemtere. Ærede Medlemmer ville, ved at se efter, se, at dens § 15 er formuleret ganske positivt, med objektive Bestemmelser, ikke med subjektive som det ny Lovforslags § 8. I § 15 i Lovforslaget af 1875 staar der: „Forinden Finansloven er vedtagen, maa Skatterne ej opkræves (Grundlovens § 49).“ Man gentager altsaa simpelthen den bekendte Grundlovsparagraf og fortsætter derpaa: „Vedtagelsen sker paa den i Grundlovens §§ 52 og 53 herfor foreskrevne Maade.“ De to Paragraffer ere disse: § 52: „Intet Lovforslag kan endelig vedtages, forinden det 3 Gange har været behandlet af Tinget“ og § 53: „Naar et Lovforslag er vedtaget i det ene Ting, bliver det i den Form, hvori det er vedtaget, at forelægge det andet Ting; hvis det der forandres, gaar det tilbage til det første; foretages her atter Forandringer, gaar Forslaget paa ny til det andet Ting. Opnaas da ej heller Enighed, skal, naar et Ting forlanger det, hvert Ting udnævne et lige Antal Medlemmer til at træde sammen i et Udvalg, som afgiver Betænkning over Uoverensstemmelserne og gør Indstilling til Tingene. I Henhold til Udvalgets Indstilling finder da endelig Afgørelse Sted i ethvert Ting for sig.“ Altsaa, Finansloven skal vedtages paa den i disse to Paragraffer foreskrevne Maade, det siges der udtrykkeligt her i Ministeransvarlighedslovforslaget. Saa fortsættes der igen i § 15: „Optrædes Skatter til Staten, forinden Finansloven for det Finansaar, hvori de opkræves, eller en midlertidig Finanslov, der bemyndiger til deres Opkrævelse, saaledes er vedtagen af Rigsdagen, vil enhver Minister, der foretager noget dertil sigtende Skridt, eller som, naar Opkrævningen af den paagældende Skat hører under hans Forretningsomraade, undlader, skønt vidende om Opkrævningen, at foretage Skridt til at hindre den, eller som i øvrigt i Henhold til Bestemmelserne i denne Lovs 1ste Afsnit bærer Ansvar for, at Opkrævningen sker, være ifalden Straf